

Sygn. akt III AUa 767/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Ewa Stryczyńska (spr.)

Sędziowie: Sędzia SA Agnieszka Ambroziak

Sędzia SO del. Anita Górecka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 29 października 2020 r. w W.

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 marca 2020r. sygn. akt XIII U 844/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. na rzecz M. S. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Agnieszka Ambroziak Ewa Stryczyńska (spr.) Anita Górecka

Sygn. akt III AUa 767/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 stycznia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W., odmówił M. S. prawa do renty socjalnej, wskazując, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła M. S., wnosząc o jej zmianę przez przyznanie renty socjalnej od dnia złożenia wniosku wraz z należnymi odsetkami. Odwołująca się wskazała między innymi, że jej stan zdrowia uzasadnia orzeczenie całkowitej niezdolności do pracy, zaś opinie lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS są niepełne w zakresie oceny tego stanu zdrowia i częściowo sprzeczne z wcześniejszymi orzeczeniami lekarskimi orzeczników ZUS oraz decyzjami medycznymi podejmowanymi przez lekarzy, aktualnie leczących odwołującą się. Nadto zarówno w opiniach lekarskich oraz w decyzji ZUS nie określono precyzyjnie rodzaju niezdolności do pracy, zaś wykładnia

pojęcia całkowitej niezdolności do pracy podejmowana przez ZUS jest odmienna od wykładni, jaką przedstawia Sąd Najwyższy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał między innymi, że podstawą wydania przedmiotowej decyzji było orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS z 29 grudnia 2016r., w którym orzeczono, że odwołująca się nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Wobec powyższego nie zostały spełnione przesłanki z art. 4 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej, co skutkowało odmową przyznania odwołującej się renty socjalnej.

W piśmie procesowym z 11 maja 2017r. odwołująca się podtrzymała stanowisko przedstawione w odwołaniu i wskazała nadto, że renta ma być przyznana na stałe, ewentualnie okresowo.

Na rozprawie 11 marca 2020r. odwołująca się poparła odwołanie, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z 11 marca 2020r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. S. prawo do renty socjalnej okresowej od 1 września 2016r. do 31 grudnia 2021r., oddalił odwołanie w pozostałym zakresie i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. na rzecz adwokat M. C. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe orzeczenie Sądu Okręgowego zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych: M. S. urodziła się (...) Jest panną, zamieszkuje wraz z babcią, jest zaręczona. M. S. ukończyła liceum ogólnokształcące dla niesłyszących oraz policealne studium grafiki, nie uzyskując jednak dyplomu. Ubezpieczona powtarzała klasy liceum i gimnazjum, często opuszczała zajęcia szkolne, miała trudności z nauką. Po okresie 4-5 lat od ukończenia liceum odwołująca się zdała egzamin maturalny. M. S. pracowała zawodowo przez okres około 3,5 lat w różnych miejscach, ostatnio – do maja 2015r. była zatrudniona w firmie sprzątającej. W zawodzie wyuczonym ubezpieczona nigdy nie pracowała. Nie przedłużono z nią umowy z uwagi na częste korzystanie ze zwolnień lekarskich wystawianych z uwagi na dolegliwości bólowe.

Odwołująca się od wczesnego dzieciństwa (tj. od drugiego roku życia) ma rozpoznany znaczny ubytek słuchu. W dzieciństwie cierpiała na niespecyficzne zaburzenia snu. W okresie od 5 czerwca 2001r. do 21 czerwca 2001r. odwołująca się była hospitalizowana na oddziale neurologii dziecięcej z rozpoznaniem napadowego zaburzenia snu i głuchoniemoty.

Od 2005r. M. S. ma ustalony stopień niepełnosprawności na stałe na podstawie orzeczenia z 26 lipca 2005r., z ustaleniem, że niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia. Stopień niepełnosprawności jest umiarkowany, istnieje w związku z dolegliwościami określonymi symbolem 03-L (tj. zaburzenia głosu, mowy i choroby słuchu).

W dniu 8 sierpnia 2005r. M. S. złożyła wniosek o rentę socjalną. Decyzjami z 12 grudnia 2005r. i 25 stycznia 2006r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania odwołującej się prawa do renty socjalnej. Od decyzji tych odwołała się M. S.. Wyrokiem z 1 lutego 2010r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania M. S. (sygn. akt XIII U 1673/07). Wyrok ten stał się prawomocny wskutek oddalenia wyrokiem z 18 maja 2011r. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie apelacji odwołującej się (sygn. akt III AUa 378/10).

W dniu 4 czerwca 2009r. odwołująca się była konsultowana w (...) w K., gdzie rozpoznano u niej na podstawie badań obustronną głuchotę zmysłowo – nerwową, jednak nie stwierdzono podstaw do podjęcia decyzji o całkowitej niezdolności do pracy. W trakcie wizyty w (...) w dniu 12 lipca 2009r. u odwołującej się rozpoznano hipersomnię reaktywną. Kolejno w 2011r. ubezpieczona hospitalizowana była w Oddziale Neurologii Dziecięcej z rozpoznaniem napadowych zaburzeń snu oraz głuchoniemoty.

W 2013r. M. S. hospitalizowana była w (...) z rozpoznaniem bólów głowy, nikotynizmu – bez zespołu neurologicznego. W 2015r. miała miejsce kolejna hospitalizacja odwołującej się, spowodowana bolesnością i przeczulicą prawej okolicy żuchwy, prawej części szyi, prawego barku i kończyny górnej prawej. Od 11 sierpnia 2016r. odwołująca się ponownie podjęła leczenie z rozpoznaniem zaburzeń somatyzacyjnych. Od jesieni 2016r. kobieta pozostaje pod opieką psychiatry, nie jest leczona farmakologicznie. W rodzinie odwołującej się nie występowały choroby psychiczne, babcia ubezpieczonej leczyła się psychiatrycznie. U odwołującej się występują zaburzenia snu – trudności w obudzeniu się po śnie nocnym i senność w ciągu dnia. Kobieta uczęszcza na terapię zajęciową w ośrodku(...)

Aktualnie, odwołująca się korzysta z rehabilitacji. Od około 5 lat ubezpieczona cierpi na bóle prawej kończyny górnej i prawego policzka. Dolegliwości te powodują, że kobieta nie jest w stanie samodzielnie uczesać się, głowę myje jedną ręką, obowiązana jest nosić wyłącznie biustonosze sportowe (zwykłych biustonoszy nie jest w stanie samodzielnie zapiąć), nie ma możliwości wykonania większości prac domowych, posługuje się jedną ręką. M. S. jest pod opieką (...) przy ul. (...) w W.. Ubezpieczona przyjmuje leki: N., B., H. i D..

M. S. cierpi na obustronną głuchotę zmysłowo – nerwową, głuchoniemotę. Z uwagi na to kobieta uczęszczała do szkoły dla osób niedosłyszących, posługuje się wyłącznie językiem migowym oraz nieudolnie pismem. Odwołująca się samodzielnie porusza się w miejscach publicznych, załatwia niektóre sprawy urzędowe, robi zakupy. Pojawiający się u niej niepokój objawia się sytuacyjnie (obawy przed brakiem znalezienia pracy). Kobieta nie ma problemów z pamięcią, koncentracją. M. S. jest samodzielna i wydolna w codziennych czynnościach pomimo ograniczeń związanych z głuchotą.

M. S. utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy w stopniu znacznym. Wymaga ona zatrudnienia jedynie w warunkach pracy chronionej, a także według ewentualnych zaleceń lekarza specjalisty wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby. Odwołująca się jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu przed ukończeniem osiemnastego roku życia. Niezdolność ta jest okresowa, z uwagi na możliwość przystosowania do aktywnego funkcjonowania zawodowego wskutek odpowiednich terapii.

Do 27 sierpnia 2016r. M. S. pobierała zasiłek chorobowy, następnie świadczenia rehabilitacyjne. Po wykorzystaniu powyższych świadczeń, 23 września 2016r. odwołująca się wystąpiła z wnioskiem o przyznanie jej renty socjalnej.

Orzeczeniem z 16 listopada 2016r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że M. S. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Na skutek sprzeciwu orzeczeniem z 29 grudnia 2016r. Komisja Lekarska ZUS stwierdziła również, że odwołująca się nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

W konsekwencji organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rentowych, dokumentacji lekarsko-orzeczniczej, jak również w aktach sprawy; ich treść i autentyczność nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy podkreślił, że celem weryfikacji stanowisk stron postępowania i uzyskania wiadomości specjalnych, postanowieniem z 26 kwietnia 2017r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu neurologii i psychiatrii celem ustalenia, czy odwołująca się jest całkowicie niezdolna do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: przed ukończeniem 18 roku życia; czy też w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia oraz czy niezdolność ta jest stała czy okresowa.

Biegły specjalista neurolog J. B. w opinii sądowej z 18 maja 2017r. wskazała, że zgłaszane przez odwołującą się dolegliwości bez zmian w badaniach dodatkowych oraz bez korelacji ze stanem neurologicznym nie powodują całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych. Jednocześnie biegła zaznaczyła, że ze względu na występujące u odwołującej się objawy istotna jest ocena stanu zdrowia przez biegłego psychiatrę.

Biegły specjalista psychiatra B. P. w opinii sądowej z 4 sierpnia 2017r. stwierdziła, że u ubezpieczonej M. S. nie występuje choroba psychiczna, czy upośledzenie umysłowe. Biegła zdiagnozowała u odwołującej się zaburzenia somatyzacyjne. We wnioskach końcowych opinii wskazano jednak, że badanie kliniczne, dane z dokumentacji medycznej oraz dane z akt sprawy nie dają podstaw do orzeczenia u badanej z uwagi na stan psychiczny całkowitej niezdolności do pracy. Zdaniem biegłej, występujące dolegliwości psychiczne nie ograniczają w stopniu znacznym jej codzienności i społecznego funkcjonowania, odwołująca się jest samodzielna i wydolna w codziennych czynnościach.

W opinii sądowej z 1 grudnia 2017r. biegły otolaryngolog dr n. med. Z. K. orzekł, że M. S. jest trwale częściowo niezdolna do pracy, przy czym wskazał jednocześnie, że ewentualne przyznanie odwołującej się renty socjalnej pozostaje wyłącznie w gestii sądu, bowiem nie sposób jednoznacznie określić, że odwołująca się jest całkowicie niezdolna, czy całkowicie zdolna do pracy a orzeczenie częściowej niezdolności nie wyjaśnia całkowicie charakteru problemu. Dodatkowo biegły zaznaczył, że praca może być podjęta przez odwołującą się wyłącznie w warunkach przystosowanych do głuchoniemoty.

W opinii uzupełniającej z 16 lutego 2018r. biegły otolaryngolog stwierdził jednoznacznie, że M. S. z uwagi na dolegliwości z zakresu otolaryngologii jest trwale częściowo niezdolna do pracy. Biegły wyjaśnił, że pomimo niepełnosprawności odwołująca się może podjąć pracę na stanowiskach dostosowanych do tej niepełnosprawności, na których nie jest wymagany bezpośredni kontakt słowny.

Celem rozwiania wszelkich wątpliwości odnośnie stanu zdrowia odwołującej się Sąd Okręgowy dopuścił ostatecznie dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy uwzględniając tym samym wniosek odwołującej się zawarty w piśmie procesowym z 21 maja 2018r.

W opinii sądowej sporządzonej 30 października 2019r. biegła sądowa z zakresu medycyny pracy dr n. med. B. J., po przeprowadzonym bezpośrednim badaniu odwołującej się, dokonaniu szczegółowej analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym zaświadczeń lekarskich wystawionych przez lekarzy leczących, wyników badań jak również po przeanalizowaniu opinii specjalistów psychiatrii, neurologii, laryngologii, stwierdziła jednoznacznie, że biorąc pod uwagę wszelkie schorzenia odwołującej się łącznie z punktu widzenia medycyny pracy, M. S. jest całkowicie niezdolna do pracy. Stopień naruszenia sprawności organizmu odwołującej się, w ocenie biegłej, jest znaczny i brak jest obecnie możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji.

Wskutek złożenia przez organ rentowy zarzutów do wyżej wskazanej opinii biegłej z zakresu medycyny pracy, biegła sporządziła opinię uzupełniającą z 7 lutego 2020r. Odnosząc się do zarzutów organu rentowego, które koncentrowały się w szczególności wokół faktu, że schorzeniem dominującym u odwołującej się jest głuchoniemota (nie powodująca zgodnie z zasadami orzecznictwa niezdolności do jakiegokolwiek pracy), oraz które dotyczyły tego, że opinia biegłej stoi w opozycji do opinii biegłego otolaryngologa, biegła wyjaśniła, że specjalistą posiadającym wiedzę i odpowiednie przygotowanie celem zbadania całego zespołu schorzeń i ich oceny pod względem możliwości wykonywania pracy, jest specjalista z zakresu medycyny pracy. Biegła podkreśliła, że występująca u M. S. głuchota zmysłowo-nerwowa rozpoznana w drugim roku życia będąca prawdopodobnie efektem niedotlenienia okołoporodowego zaburza, a wręcz uniemożliwia proces komunikowania się z otoczeniem, co będzie na stałe ograniczać kontakty zawodowe, czy społeczne. Tym samym z punktu widzenia lekarskiego można orzeczenie o obustronnej głuchocie zmysłowo – nerwowej oraz głuchoniemotę interpretować jako trwałą, całkowitą niezdolność do pracy, istniejąca obecnie wysoka aktywność wskazanych chorób ogranicza w sposób istotny możliwość wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami jak i zarobkowej u odwołującej się z wykształceniem licealnym w zawodzie grafika, wykonującej zawód sprzątaczkę. Jednocześnie w uzupełniającej opinii biegła wskazała, że ze względu na możliwość przystosowania odwołującej się do aktywnego funkcjonowania zawodowego (przez m. in. zastosowanie tzw. ergoterapii) termin całkowitej niezdolności do pracy winien zostać określony do 31 grudnia 2021r.

Sąd Okręgowy ocenił wszystkie wydane w toku postępowania opinie biegłych jako sporządzone profesjonalnie oraz zgodnie z tezą dowodową zakreśloną przez Sąd, zaś wnioski z nich wypływające uznał za jasne, spójne, jak również zgodne z zasadami logiki, regułami doświadczenia życiowego, i wywiedzione w oparciu o posiadaną przez biegłych

szczegółową wiedzę medyczną. Sąd Okręgowy uznał jednak, że decydujące w sprawie były opinie biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy dr n. med. B. J.. O powyższym przesądził w szczególności fakt, że biegła reprezentuje dziedzinę, która dotyczy oceny możliwości wykonywania pracy, w tym określania predyspozycji do świadczenia pracy w oparciu o wyuczony zawód i umiejętności, przez pryzmat stanu zdrowia – na podstawie wszelkich dolegliwości i schorzeń osoby badanej. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w istocie kluczowym było wyjaśnienie kwestii współzależności między pracą i zawodem odwołującej się a jej stanem zdrowia, w tym także reakcji psychicznych i fizycznych osoby badanej na pracę i otoczenie związane z jej wykonywaniem. Okoliczności te niewątpliwie świadczą o tym, że ostatecznie to lekarz medycyny pracy mógł w sposób kompleksowy i jednoznaczny ustalić, czy odwołująca się faktycznie utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Wnioski końcowe zawarte w wyżej wspomnianej opinii głównej i uzupełniającej jednoznacznie wykazały, że brak jest stanowiska pracy, na którym odwołująca się, w związku ze swoimi schorzeniami, mogłaby pracować uwzględniając rodzaj i charakter wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, predyspozycje psychofizyczne, obiektywną możliwość podjęcia przez odwołującą się zatrudnienia. Nadto biegła zwróciła uwagę na to, że odwołująca się winna rozpocząć pracę z psychologiem/doradcą zawodowym i asystentem osoby niepełnosprawnej, czy przejść ergoterapię, celem ułatwienia niezależnego, samodzielnego i aktywnego funkcjonowania zawodowego i społecznego, pokonania barier wewnętrznych i zewnętrznych. Wobec tych okoliczności Sąd nie uwzględnił wniosku zgłoszonego przez organ rentowy o powołanie innego biegłego z zakresu medycyny pracy. Sąd pierwszej instancji nie miał wątpliwości, że ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych. Jednakże ostateczna ocena, czy dana osoba jest niezdolna do pracy całkowicie czy też częściowo musi uwzględniać także inne elementy, niezwiązane ze stanem zdrowia. Ocena taka ma charakter prawny i może jej dokonać wyłącznie sąd a nie biegły, stąd też w ocenie Sądu nie było koniecznym dopuszczenie kolejnej opinii innego biegłego z zakresu medycyny pracy, albowiem zastrzeżenia organu rentowego nie dotyczyły konieczności wyjaśnienia kwestii medycznych, co do których biegła z zakresu medycyny pracy nie zajęłaby przekonującego stanowiska (por. wyrok SN z 8 maja 2008r., sygn. I UK 356/07, OSNP 2009/17-18/238). Zastrzeżenia wystosowane do opinii uzupełniającej z 7 lutego 2020r. stanowiły wyłącznie polemikę z wnioskami zawartymi w tej opinii, gdyż w istocie organ nie podniósł żadnych konkretnych zarzutów, które podważyły tę opinię.

Zdaniem Sądu Okręgowego, całokształt materiału dowodowego w sprawie potwierdził, że M. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu przed ukończeniem 18. roku życia. Ze względu zaś na możliwość przystosowania odwołującej się do aktywnego funkcjonowania zawodowego wskutek odpowiednich terapii, termin całkowitej niezdolności do pracy winien zostać określony do 31 grudnia 2021r.

Uwzględniając przedstawione wyżej ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy uznał odwołanie M. S. za częściowo uzasadnione, i wskazał, że warunki przyznania prawa do renty socjalnej zostały precyzyjnie określone w ustawie z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2018r., poz. 1340 z ze zm.). Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia,
- 2) w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje:

- 1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (art. 4 ust. 2 ustawy o rencie socjalnej). Jak wynika z art. 15 ustawy o rencie socjalnej w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio m. in. art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, powołując się na poglądy prezentowane w orzecznictwie, że renta socjalna jest świadczeniem mającym szczególny charakter. Analiza pozytywnych przesłanek nabycia prawa do tego świadczenia, wśród których brak jest wymogu posiadania jakiegokolwiek stażu ubezpieczeniowego, wskazuje jednoznacznie, że jest ono przyznawane osobom, które ze względu na stan zdrowia powodujący całkowitą niezdolność do pracy wynikającą z naruszenia sprawności organizmu powstałego przed wejściem na rynek pracy, nie miały możliwości "wypracowania" stażu ubezpieczeniowego, który dawałby im podstawę do skutecznego ubiegania się przynajmniej o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Renta socjalna stanowi więc świadczenie o charakterze zabezpieczającym, kompensującym brak możliwości uzyskania uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych, a jej celem jest zapewnienie osobie spełniającej ustawowe warunki do przyznania tego świadczenia środków finansowych niezbędnych do.

Sąd Okręgowy wskazał, że rozstrzygnięcie o zasadności odwołania M. S. od decyzji organu rentowego odmawiającej prawa do renty socjalnej wymagało ustalenia czy odwołująca się jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w wyżej wymienionych okresach.

Pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” i „naruszenie sprawności organizmu” w rozumieniu art. 4 ustawy o rencie socjalnej nie są tożsame i stany te mogą powstać w różnych momentach. Całkowita niezdolność do pracy, będąca przesłanką prawa do renty socjalnej, może powstać po upływie okresów wskazanych w art. 4 ust. 1 tej ustawy, ale dla nabycia prawa do renty socjalnej istotne jest, aby przyczyna naruszenia sprawności organizmu powodująca całkowitą niezdolność do pracy powstała nie później niż w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2015r., sygn. II UK 105/14).

Osobie, która spełnia warunki określone powyżej, przysługuje: renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała; renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (art. 4 ust. 2 ww. ustawy).

W myśl art. 15 powołanej ustawy, w sprawach nieuregulowanych w przedmiotowej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.). Stosownie do art. 12 ust. 1 i 2 ww. ustawy, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy tym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądowym stwierdzenie niezdolności do pracy z powodów zdrowotnych wymaga wiadomości specjalnych, toteż podstawę ustaleń w postępowaniu odwoławczym stanowią dowody z opinii biegłych, posiadających wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej uzyskaniem świadczenia.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności mającej zasadnicze znaczenie opinii sądowej pierwotnej oraz uzupełniającej biegłej z zakresu medycyny pracy jednoznacznie wynika, że występująca u M. S. głuchota zmysłowo-nerwowa rozpoznana w drugim roku życia będąca prawdopodobnie efektem niedotlenienia okołoporodowego zaburza, a wręcz uniemożliwia proces komunikowania się z otoczeniem, co będzie na stałe ograniczać kontakty zawodowe, czy społeczne wnioskodawczyni. Całokształt materiału dowodowego w sprawie potwierdził zatem, w ocenie Sądu pierwszej instancji, że M. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu przed ukończeniem 18. roku życia. Sąd Okręgowy podzielił wniosek biegłej, że ze względu na możliwość przystosowania odwołującej się do aktywnego funkcjonowania zawodowego wskutek odpowiednich terapii, renta socjalna winna zostać przyznana na okres do 31 grudnia 2021r. Sąd stwierdził, że ustalone w sprawie okoliczności skutkują uznaniem, że odwołująca się spełniła wszelkie przesłanki do przyznania na jej rzecz okresowej renty socjalnej.

Sąd Okręgowy wskazał, że stosownie do art. 129 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Odwołująca się złożyła wniosek o przyznanie świadczenia 23 września 2016r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. S. prawo do renty socjalnej okresowej od 1 września 2016r. do 31 grudnia 2021r. W pozostałym zaś zakresie (wskutek uwzględnienia wyłącznie żądania ewentualnego) odwołanie podlegało oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że wobec powyższych wywodów i rozważań nieuzasadniony okazał się wniosek odwołującej się, zgłoszony w żądaniu głównym, w zakresie, w jakim dążył do przyznania na jej rzecz renty socjalnej na stałe. W tym zakresie Sąd Okręgowy kierował się wnioskami ostatecznymi biegłej z zakresu medycyny pracy, która wprawdzie wskazała, że z punktu widzenia lekarskiego można orzeczenie o obustronnej głuchocie zmysłowo – nerwowej oraz głuchoniemotę interpretować jako trwałą, całkowitą niezdolność do pracy, istniejąca obecnie wysoka aktywność wskazanych chorób ogranicza w sposób istotny możliwość wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami przez odwołującą się z wykształceniem licealnym w zawodzie grafika, wykonującą zawód sprzątaczkę. Pomimo to, istnieją możliwości przystosowania się skarżącej do aktywnego funkcjonowania zawodowego. Biegła zwróciła uwagę, że odwołująca się winna rozpocząć pracę z psychologiem/doradcą zawodowym i asystentem osoby niepełnosprawnej, czy przejść ergoterapię, celem ułatwienia niezależnego, samodzielnego i aktywnego funkcjonowania zawodowego i społecznego, pokonania barier wewnętrznych i zewnętrznych. Tym samym nie sposób w ocenie Sądu Okręgowego uznać, by uzasadnione było przyznanie świadczenia rentowego na stałe. Aktualnie termin całkowitej niezdolności do pracy winien zostać określony do 31 grudnia 2021r., po tej dacie bowiem niezbędne będzie ponowne badanie ubezpieczonej przez lekarza orzecznika ZUS i ocena jej stanu zdrowia, celem ustalenia możliwości ewentualnego dalszego przyznania świadczenia rentowego.

Uwzględnieniu nie podlegało także roszczenie o odsetki. Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uchwale z 6 lipca 2011r. (sygn. II UZP 5/11), w sprawach o rentę socjalną (jako świadczenia zleconego do wypłaty na mocy odrębnych przepisów) ma zastosowanie zarówno art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z tego też względu w razie nieterminowego wypłacenia renty socjalnej należą się osobie ubezpieczonej odsetki od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, określonych przepisami prawa cywilnego.

Mając na uwadze realia niniejszej sprawy Sąd pierwszej instancji uznał, że zaskarżona decyzja dotyczyła wyłącznie odmowy przyznania odwołującej się renty socjalnej. Odwołująca się nie mogła zatem skutecznie żądać zasądzenia odsetek skoro kwestia ta nie była przedmiotem zaskarżonej decyzji, jak również w szczególności z uwagi na to, że na tym etapie roszczenie to było nieuzasadnione, bowiem kwestia dotycząca przyznania renty socjalnej nie została prawomocnie i ostatecznie rozstrzygnięta.

Z uwagi na powyższe, odwołanie podlegało oddaleniu w pozostałym zakresie, o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2. sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz na podstawie art. 100 k.p.c. ustalając kwotę kosztów zastępstwa prawnego należnych M. S., na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 ze zm. – według stanu prawnego na dzień wniesienia odwołania).

Od powyższego wyroku apelację wniósł organ rentowy, zaskarżając go w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach 1 i 2 sentencji, i zarzucił Sądowi Okręgowemu:

1. naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie wybiórczej i dowolnej oceny faktów i dowodów ujawnionych w sprawie, a także wyciągnięcie z tych dowodów nielogicznych wniosków, w szczególności przez błędne uznanie, że materiał dowodowy potwierdza całkowitą niezdolność odwołującej do pracy;

- art. 233 § 1 k.p.c. przez nieuzasadnione uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne stwierdzenie istnienia całkowitej niezdolności odwołującej się do pracy, podczas gdy trzech biegłych lekarzy sądowych - specjalistów psychiatrii, neurologii i laryngologii - potwierdziło brak całkowitej niezdolności do pracy;

- art. 205¹² § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego organu o przeprowadzenie dowodu z innego biegłego z zakresu medycyny pracy, mimo że kwestia całkowitej niezdolności odwołującej do pracy nie została uprzednio ustalona na podstawie wyczerpującego i wiarygodnego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a wydana w sprawie opinia biegłego z zakresu medycyny pracy pozostawia wiele wątpliwości i zawiera wnioski sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, oderwane od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym opinii wydanych przez innych biegłych.

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz.U. 2019r., poz. 1455) przez przyznanie odwołującej się prawa do renty socjalnej ze względu na błędne uznanie, że spełnia ona przesłanki przewidziane tym przepisem.

Wobec powyższych zarzutów organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania w całości, oraz o zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację odwołująca się wniosła o jej oddalenie w całości, oraz o zasądzenie na jej rzecz od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W obszernym uzasadnieniu odpowiedzi na apelację pełnomocnik odwołującej się odniósł się merytorycznie do wszystkich sformułowanych w apelacji zarzutów, nie dzieląc ich, zaś zgadzając się z podstawą prawną i faktyczną wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Wobec zawarcia w apelacji zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego Sąd Apelacyjny w pierwszej kolejności poddał ten zarzut ocenie pod kątem zasadności, bowiem dopiero skontrolowanie poprawności ustalenia stanu faktycznego pozwala ocenić prawidłowość zastosowania prawa materialnego.

Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. dochodzi wówczas, gdy strona apelująca wykaże Sądowi pierwszej instancji uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, gdyż w apelacji zaprezentowana została jedynie odmienna, subiektywna ocena stanu faktycznego sprawy. W judykaturze za utrwalony należy uznać pogląd, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń faktycznych, a tym samym korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002r., sygn. akt II CKN 572/99, LEX nr 53136). W orzeczeniu z 10 czerwca 1999r. (sygn. akt II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655), Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może być uzasadnione odmienną interpretacją strony co do dowodów zebranych w sprawie, jeśli jednocześnie nie wykaże się, że ocena przyjęta przez Sąd pierwszej

instancji za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów (por. wyrok SN z 10 kwietnia 2000r., sygn. akt V CKN 17/00, LEX nr 40424).

Organ rentowy formułując omawiany zarzut, nie powołał żadnych faktów uzasadniających stwierdzenie, że Sąd pierwszej instancji przekroczył granice zasady swobodnej oceny dowodów. Organ zaprezentował jedynie własny, odmienny od zaskarżonego rozstrzygnięcia punkt widzenia, wynikający z niezadowolenia z wyniku sprawy. Treść zarzutu nie daje natomiast podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy popełnił błąd uznając odwołującą się za całkowicie niezdolną do pracy, gdyż stanowisko to zostało wysnute na podstawie szczegółowej i wnikliwej analizy treści opinii biegłych sporządzonych w toku postępowania przez Sądem pierwszej instancji, w szczególności biegłej sądowej z zakresu medycyny pracy oceniającej kompleksowo stan zdolności do pracy wnioskodawczyni z punktu widzenia specyfiki jej schorzenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i poczynił właściwe ustalenia w zakresie istotnym dla przedmiotu sprawy. Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe, wyprowadził logiczne i spójne wnioski ze zgromadzonego materiału dowodowego, na podstawie których ustalił prawidłowy stan faktyczny w sprawie. Wobec powyższego Sąd drugiej instancji w pełni aprobeje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje za własne bez potrzeby ich ponownego przytaczania i uzupełniania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 205¹² § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny wskazuje, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, jeżeli opinia biegłego (biegłych) jest kompetentna, spójna i przekonująca, sąd nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii innego biegłego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 1974r., sygn. II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108). Za wręcz niedopuszczalne należy uznać jest prowadzenie dowodu z kolejnej opinii tylko w sytuacji, gdy strona nie jest zadowolona z wyników dotychczasowego postępowania. W świetle przepisu art. 286 k.p.c. nie można bowiem przyjąć, że sąd jest zobowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001r., sygn. akt II UKN 604/00, LEX nr 152742). W takiej sytuacji sąd byłby wszakże zobligowany do uwzględnienia także kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowolająca, co jest niedopuszczalne (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002r., sygn. II CKN 639/99, LEX nr 53135). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 1999 r., sygn. I PKN 20/99, LEX nr 43650). Powinna ona być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii, a nie wynikać z przeświadczenia strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2001r., sygn. akt II UKN 446/00, LEX nr 76245). Nie można przy tym tracić też z pola widzenia tego, że przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. W konsekwencji nie są miarodajne dla oceny tego dowodu niekonkurencyjne z nim wnioski wynikające z innych dowodów przeprowadzonych w sprawie. I jakkolwiek opinia biegłego, podobnie jak inne dowody, podlega ocenie na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., to jednak to, co odróżnia ją pod tym względem, to szczególnie dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2000r., sygn. I CKN 1170/98, LEX nr 46096). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się bowiem w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje to pierwszorzędne znaczenie przy tej ocenie kryterium poziomu wiedzy biegłego i jego kompetencji (wyrok Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2012r., sygn. I UK 352/11, LEX nr 1224674). W niniejszej sprawie natomiast nie zaistniały żadne okoliczności, które podważyłyby moc dowodową opinii sporządzonej przez biegłą z zakresu medycyny pracy, zwłaszcza, że w reakcji na zarzuty zgłoszone przez organ rentowy Sąd Okręgowy dopuścił opinię uzupełniającą, w której biegła odniosła się wyczerpująco do podnoszonych przez organ rentowy wątpliwości.

Podkreślić w tym miejscu należy, że organ rentowy w kontekście przesłanek z art. 233 § 1 k.p.c., nie wykazał tego rodzaju uchybień (jak choćby niekompletność, niespójność, bądź wewnętrzna sprzeczność), które dyskwalifikowałyby wartość dowodową opinii biegłej z zakresu medycyny pracy B. J.. Podkreślić bowiem należy, że powinnością biegłego sądowego jest odnotowanie faktów dotyczących stanu zdrowia badanego istotnych z punktu widzenia specjalności biegłego i na podstawie posiadanej wiedzy medycznej dokonanie ich analizy w świetle istnienia przesłanek z art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z 17 grudnia 1998r. (Dz. U. z 2020r., poz. 53 ze zm.), a następnie uzasadnienie wysnutych na tej podstawie wniosków z punktu widzenia wiedzy medycznej. Tak sporządzona opinia, musi zostać uznana za prawidłową, co ma miejsce w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy nie znalazł żadnych uzasadnionych podstaw do kwestionowania zawartych w opinii biegłej wniosków, popartych wiedzą medyczną wynikającą z wieloletniej praktyki i wynikami nie kwestionowanych badań i analiz, co z kolei prowadzi do wniosku, że Sąd pierwszej instancji zasadnie uznał wnioskodawczynię za osobę okresowo całkowicie niezdolną do pracy.

Organ rentowy kwestionował stanowisko Sądu pierwszej instancji, powołując się na odmienne wnioski biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii oraz otolaryngologii o stanie zdrowia odwołującej się. Biegli wymienionych wyżej specjalności nie uznali bowiem M. S. za osobę całkowicie niezdolną do pracy, dopiero biegła z zakresu medycyny pracy wysnuła taki wniosek na podstawie oceny całokształtu zebranych w sprawie dowodów.

W tym miejscu Sąd odwoławczy zaznacza, co trafnie zostało zasygnalizowane przez Sąd pierwszej instancji, że medycyna pracy jest tą dziedziną medycyny, która w sposób najpełniejszy spośród wszystkich innych specjalności medycznych, pozwala ocenić możliwość wykonywania pracy w kontekście istnienia dolegliwości zdrowotnych. Biegli specjalizujący się w omawianej dziedzinie mają bowiem za zadanie ocenić stan zdrowia danej osoby, nie tyle przez pryzmat ogólnego wpływu dokuczających jej schorzeń na jej życie, ile właśnie na możliwość wykonywania przez nią konkretnej pracy, czy też istnienia konieczności przekwalifikowania w celu wykonywania zawodu, dla którego stwierdzone dolegliwości zdrowotne nie będą stanowiły przeszkody.

W sprawach, których przedmiotem jest ocena zasadności przyznania świadczenia ubezpieczeniowego uzależnionego od wystąpienia niezdolności do pracy, opinie biegłych z zakresu medycyny pracy mają zatem bardzo dużą doniosłość i wartość dowodową. Nie oznacza to, co oczywiste, że w każdej sprawie, bez względu na okoliczności, opinia biegłego z zakresu medycyny pracy będzie miała walor decydujący dla rozstrzygnięcia, gdyż w wielu przypadkach sąd rozpoznający sprawę może ją uznać za niepełną, niespójną czy też nielogiczną, w odniesieniu do ustaleń stanowiących podstawę faktyczną i przyjąć za podstawę wnioski biegłych poszczególnych innych specjalności. W rozpatrywanej sprawie jednak taka sytuacja nie miała miejsca. Biegła sądowa z zakresu medycyny pracy dokonała bowiem wnikliwej i obszernej analizy stanu zdrowia odwołującej się, a wnioski które na tej podstawie wysnuła okazały się logiczne, spójne, w pełni przekonujące, spełniające oczekiwany poziom profesjonalizmu, zarówno dla Sądu pierwszej instancji, jak i dla Sądu odwoławczego. Podnoszony przez organ rentowy argument, którego istota sprowadzała się do negowania trafności wniosków biegłej z zakresu medycyny pracy i akcentowania różnic, jakie występowały między wnioskami sformułowanymi przez tą biegłą a pozostałymi powołanymi w sprawie biegłymi, nie mógł doprowadzić do zakwestionowania poprawności ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, a w konsekwencji także dokonania właściwej oceny prawnej.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej rozważania, wskazać należy, że na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego. Skoro bowiem jedyną kwestią sporną na gruncie niniejszej sprawy była ocena stanu zdrowia odwołującej się i stwierdzenie, czy spełnia ona przesłankę przyznania prawa do renty socjalnej jaką jest całkowita niezdolność do pracy, a niezdolność ta została ponad wszelką wątpliwość ustalona przez Sąd pierwszej instancji, nie było podstaw do uznania, że Sąd ten w sposób nieprawidłowy zastosował art. 4 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2020r. poz. 1300 ze zm.).

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym prawidłowo ustalono, że występująca u M. S. głuchota zmysłowo-nerwowa rozpoznana w drugim roku życia będąca prawdopodobnie efektem niedotlenienia okołoporodowego zaburza, a wręcz uniemożliwia proces komunikowania się z otoczeniem, co bezpośrednio wpływa na ograniczenie jej ewentualnych

kontaktów zawodowych, czy społecznych. Odwołująca się jest zatem całkowicie niezdolna do pracy, a niezdolność ta powstała przed ukończeniem przez nią 18 roku życia, ze względu zaś na możliwość przystosowania odwołującej się do aktywnego funkcjonowania zawodowego wskutek możliwości zastosowania odpowiednich terapii, renta socjalna została przyznana okresowo - do dnia 31 grudnia 2021r.

Uwzględniając wszystkie aspekty przedstawionych wyżej rozważań, Sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że zarzuty apelacji organu rentowego, zarówno te o charakterze procesowym, jak i materialnoprawnym, nie mogły odnieść zamierzonego przez apelującego skutku i doprowadzić do uchylecia bądź zmiany zaskarżonego wyroku, gdyż okazały się chybione. Apelacja zatem jako bezzasadna podlegała oddaleniu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

W przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu, ustalając kwotę kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej, należnych pełnomocnikowi odwołującej się od organu rentowego na podstawie §10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.), przy zastosowaniu stanu prawnego obowiązującego w dniu wniesienia apelacji.

Agnieszka Ambroziak Ewa Stryczyńska (spr.) Anita Górecka